

да пие чаша ракия. Лукан току си търсеше работа при нас и бърбеше, свивайки дебели цигари от контрабанден тютюн.

Един след обяд, на запад неочаквано пламна ивица алено-портокален блясък. Ниско над нея още натискаха куршумени пластове, но отгоре облаците вече се размърдваха, белезникави, по-леки, и на едно-две места се показва бледо-зелено, съвсем далечно небе. Из клонете запърхаха птичета. Равнината към града се откри — на шарена тук-там с жълти петна от огрялото, на залез, слънце.

— Свърши се! Утре вече ще светне!..
— отсече Лукан. — Ей, бай Асене! Бях се уплашил, бей!.. Рекох, ще се напука зърното и отиде туй за туй!..

— Свършено ли?.. Хм! Кое се е свършило?.. То сега почва, господин Лукане! Стягай се, че какво ни чака — дирниците ни ще станат остри като на оси!..

— Щат, щат, бай Асене, ама нали ще наредим ей-тукичка щайгите!.. Аз туй гледам! Туй ми е мене мерака!.. Ти Лукан с работа не мойш го уплаши!.. Само да щѐ пет-шест дена да погрее слънцето, както то си знае и да опече афуза...